

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/27/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119458528
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:6119458528.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu C. D. S., S., so sídlom Z. X, XXX XX I., U.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému X. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. D.. XX, XXX XX Z., právne zastúpený advokátom JUDr. Ladislav Riedl, so sídlom Slovenská 46, 080 01 Prešov o zaplatenie 1.659,18 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 8Csp/55/2020-278 zo dňa 07. mája 2021, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Žalobu zamietá.

II. Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 708 ods. 1, § 710, § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 48 ods. 2, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 54a, § 100 ods. 1, § 103, § 563, § 565, § 582 ods. 1, § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že S. S. a žalovaný uzatvorili dňa XX.XX.XXXX Y. o poskytnutí balíka, predmetom ktorej bolo zriadenie účtu pre žalovaného a poskytnutie bankových produktov balíka C. a zároveň aj Y. o kontokorentnom úvere s výškou úverového rámca 20.000,- Sk. Z Potvrdenia o prijme zo závislej činnosti zo dňa 14.09.2005 zistil, že priemerný čistý mesačný príjem žalovaného za posledných 12 mesiacov činil 9.078,- Sk. Listom zo dňa 19.06.2017 oznámila banka žalovanému, že je v omeškani so splácaním pohľadávky a zároveň ho vyzvala na jej uhradenie do 15 dní od doručenia výzvy. Listom zo dňa 20.07.2017 právny predchodca žalobcu vypovedal zmluvu na základe ktorej bolo poskytnuté povolené prečerpanie k účtu a zároveň týmto listom vyhlásil mimoriadnu splatnosť tohto povoleného prečerpania. Listom zo dňa 11.10.2017 odstúpil právny predchodca žalobcu od zmluvy, na základe ktorej viedol pre žalovaného účet. Listom zo dňa 12.09.2018 bol žalovaný vyzvaný na úradu dlžnej sumy s tým, že ak ju neuhradí, banka bude oprávnená postúpiť pohľadávku. Podaním zo dňa 03.01.2019 banka oznámila žalovanému, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok postúpila pohľadávku na žalobcu.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Závazkový vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, teda vzťahom občianskoprávnym. Zo Zmluvy o kontokorentnom úvere vyplýva, že zmluvné strany si v zmluve nedohodli konkrétne splátky úveru, ale z platobnej histórie je zrejmé, že žalovaný uhrádzal úver nepravidelne a v rôznych splátkach, pričom posledná úhrada bola realizovaná dňa 08.02.2017. Ďalej uviedol, že nie sú splnené zákonné podmienky na postúpenie pohľadávky voči žalovanému z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu z dôvodu, že nedošlo k účinnému zosplatneniu úveru, a teda aktívna vecná legitímácia žalobcu v konaní nie je daná. Okrem toho žalobca v konaní nepredložil žiaden doklad o tom, aby predmetný list (výpoveď) bol žalovanému tiež doručený a taktiež nepreukázal doručenie, resp. odoslanie výzvy zo dňa 12.09.2018, ktorou právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného na oprávnenie postúpiť pohľadávku tretej osobe. Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že záväzkový vzťah mal zaniknúť odstúpením od zmluvy zo strany banky, preto vzhľadom na spotrebiteľský vzťah je potrebné na odstúpenie od zmluvy vždy prednostne aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Keďže dôsledkom odstúpenia od zmluvy bolo zrušenie zmluvy s účinkami ex tunc, zrušili sa aj ustanovenia zmluvy upravujúce úroky a poplatky. Vzhľadom na § 54a Občianskeho zákonníka prihliadal z úradnej moci aj na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi z dôvodu jeho premlčania. Žalobca síce nepredložil listinu preukazujúcu doručenie odstúpenia žalovaného od zmluvy, avšak podľa bodu 10.3 Všeobecných obchodných podmienok S. a.s., písomnosť doručovaná poštou sa v tuzemsku považuje za doručenú v tretí deň po jej odoslaní. Z uvedeného je zrejmé, že objektívne mohol právny predchodca žalobcu odoslať odstúpenie od zmluvy už dňa 11.10.2017, pričom dňa 14.10.2017 bolo možné považovať odstúpenie od zmluvy za doručené žalovanému. Nepreukázanie určitej skutočnosti žalobcom ako dodávateľom nemôže ísť na úkor žalovaného ako spotrebiteľa. Dvojročná subjektívna premlčacia doba tak začala plynúť 15.10.2017 a uplynula 15.10.2019. Pretože došlo k zrušeniu Zmluvy v dôsledku odstúpenia od nej a žaloba bola podaná na súde až dňa 05.12.2019, stalo sa tak po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby na priznanie bezdôvodného obohatenia. Z dôvodu premlčania nároku tak nie je možné žalobe vyhovieť.

5. O trovách konania rozhodol tak, že trovy priznal žalovanému, ktorý bol v konaní v celom rozsahu úspešný. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v celom rozsahu. Odvolanie podal z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces, nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že výpoveď zo zmluvy o kontokorentnom úvere je neplatným právnym úkonom, a to s poukazom na § 582 Občianskeho zákonníka. Poukázal na postup vypovedania zmluvy, na základe čoho považuje jednoznačne za preukázané, že postupca vypovedal zmluvu v súlade s dohodnutými podmienkami zmluvy, na základe ktorej poskytol žalovanému finančné prostriedky. Zastáva názor, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak dospel k záveru, že výpoveď zmluvy je neplatným právnym úkonom. Nestotožnil sa ani s právnym posúdením v zmysle ktorého, záväzkovo právny vzťah od ktorého odvíja svoj nárok, mal zaniknúť odstúpením od zmluvy zo strany postupcu. Nakoľko v prejednávanej veci postupca vypovedal zmluvu na základe ktorej poskytol žalovanému povolené prečerpanie a výpoveďou zmluvy sa zmluva zrušila uplynutím výpovednej doby s účinkami ex nunc. Zmluvné povinnosti medzi žalovaným a postupcom tak zostali zachované a uplatnený nárok vyplýva zo zmluvného vzťahu a nie z titulu bezdôvodného obohatenia. Na základe uvedeného považuje za jednoznačne preukázané, že postupca vypovedal zmluvu, na základe ktorej poskytol žalovanému finančné prostriedky, resp. jeho pohľadávka vyplýva zo zmluvného vzťahu a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pokiaľ uzavrel, že zmluva sa zrušila od počiatku a nárok je uplatnený z titulu bezdôvodného obohatenia. K splneniu podmienok pri postúpení pohľadávky uviedol, že sa nestotožňuje ani s názorom na základe ktorého uviedol, že nie je aktívne vecne legitímovaný, nakoľko nedošlo k účinnému zosplatneniu úveru. V konaní bolo podľa jeho názoru celkom nesporné preukázané, že pred postúpením pohľadávky právny predchodca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá. Poukázal na to, že bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Zároveň tvrdil a tvrdí, že žalovaný bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 19.06.2017. Na základe uvedeného zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko bolo preukázané, že v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu so splnením,

čo i len časti svojho peňažného záväzku bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní, a teda bolo preukázané, že nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zastával názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, predmetnú skutočnosť preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a zmenil ho tak, že žalobe vyhovie, resp. ho zruší a vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčíslil trovy odvolacieho konania.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnúť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

11. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje

svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd nezistil naplnenie ani tejto odvolacej námietky.

12. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

13. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

14. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorené zmluvy sú štandardnými formulárovými spotrebiteľskými zmluvami, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľských zmlúv nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

15. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie na predmetný prípad správne aplikoval už platné a účinné ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka, ktoré tak súdom dáva možnosť ex offio skúmať, či žalobcom uplatnené právo na zaplatenie dlhu zo strany spotrebiteľa nie je premlčané. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na dôvodovú správu, ktorá hovorí, že: „Základným cieľom navrhovanej právnej úpravy je vytvorenie priestoru na to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Právo plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy sa tak ex lege dostáva do polohy naturálneho záväzku, ktoré je možné splniť dobrovoľne povinným subjektom, avšak toto právo nemožno vymáhať proti vôli povinného subjektu (dlžníka). V tomto prípade sa vylučuje kondícia, t.j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie (§ 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie.“ Z uvedeného ustanovenia teda možno vyvodit' oprávnenie súdov ex offio prihliadať na premlčanie v prípade spotrebiteľských sporov, avšak s poukazom na prechodné ustanovenie § 879v Občianskeho zákonníka, tak súdy môžu postupovať len v prípade konaní začatých po účinnosti uvedeného ust. § 54a Občianskeho zákonníka, t.j. po 05.12.2018. Vzhľadom na to, že v predmetnom prípade bola žaloba podaná na súde dňa 05.12.2019, t.j. už za účinnosti ust. § 54a Občianskeho zákonníka, bolo možné ust. § 54a Občianskeho zákonníka v predmetnom prípade aplikovať.

16. Ako už správne ustálil súd prvej inštancie, odstúpením od zmluvy došlo k jej zrušeniu od počiatku, teda zmluvné strany si boli povinné vydať všetko to, čo si navzájom plnili. Vzhľadom na to, že ku dňu odstúpenia od zmluvy žalovaný nevrátil žalobcovi celú sumu poskytnutého úveru, mohol sa žalobca domáhať jej zaplatenia, avšak len v rámci plynutia premlčacej doby. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že v predmetnom prípade tak nastal medzi sporovými stranami režim bezdôvodného obohatenia, teda žalobca sa mohol domáhať práva na jeho vydanie v rámci plynutia tak subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby. Odvolací súd sa na tomto mieste stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v predmetnom prípade začiatok plynutia tak objektívnej ako aj subjektívnej premlčacej nie je potrebné rozlišovať, pretože vznik bezdôvodného obohatenia a vedomosť žalobcu o jeho vzniku nastala momentom zrušenia zmluvy. Z uvedeného dôvodu bolo preto potrebné zistiť, kedy bolo zrušenie zmluvy doručené, resp. aspoň odoslané žalovanému. Vzhľadom na to, že žalobca v priebehu konania

nepredložil žiaden dôkaz o tom, kedy odstúpenie od zmluvy zasielal žalovanému, resp. kedy mu toto bolo doručené, neostávalo nič iné, ako postupovať v zmysle príslušných ustanovení Všeobecných obchodných podmienok o doručovaní. Ak odstúpenie od zmluvy bolo datované na deň 11.10.2017, najskôr v uvedený deň mohlo byť podané na poštovú prepravu. Z uvedeného tak vyplýva, že tretí deň po odoslaní, t.j. 14.10.2017, bolo možné považovať odstúpenie od zmluvy za doručené žalovanému. Tu však odvolací súd dáva do pozornosti, že dátum 14.10.2017 pripadol na sobotu, preto tretí deň od odoslania mohol pripadnúť najskôr na pondelok 16.10.2017. Od nasledujúceho dňa, t.j. od 17.10.2017, tak začala žalobcovi plynúť objektívna a subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby, pričom subjektívna premlčacia doba uplynula dňa 17.10.2019 a objektívna premlčacia doba uplynula dňa 17.10.2020. Vzhľadom na to, že žaloba bola podaná dňa 05.12.2019, t.j. už po uplynutí subjektívnej premlčacej doby, potom sa možno stotožniť so záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalobca uplatnil svoje právo po uplynutí premlčacej doby na priznanie bezdôvodného obohatenia, preto nebolo možné žalobe vyhovieť. Súd prvej inštancie tak rozhodol správne, keď žalobu zamietol.

17. Odvolací súd ešte uvádza, že v prípade, ak by aj žalobca uplatnil svoj nárok v rámci plynutia premlčania, aj tak by nebolo možné jeho žalobe priznať úspech, pretože v predmetnom prípade nie je vo veci aktívne vecne legitimovaný. Zo znenia ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že jednou z obligatórnych podmienok pre platnú cesiu bankovej pohľadávky je písomná výzva banky, ktorá má byť klientovi banky doručená a napriek tejto písomnej výzve je klient banky v kvalifikovanom omeškaní (nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní). Až po preukázaní, že klientovi banky bola takáto výzva zo strany banky doručená, prichádza do úvahy postúpenie bankovej pohľadávky, zodpovedajúcej omeškanému záväzku inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Písomná výzva, ktorá spĺňa vymedzené kritériá je základným predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Žalobca a ani jeho právny predchodca však takýto dôkaz v konaní nepredložili, preto je možné uzavrieť, že žalobca nepreukázal splnenie jednej z obligatórnych podmienok uvedených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca síce predložil súdu písomné vyhotovenie Odstúpenia od zmluvy (č.l. 15), Výzvy na úhradu pohľadávky (č.l. 37) a Oznámenia o postúpení pohľadávky (č.l. 38), avšak ani v jednom prípade súdu nepredložil dôkaz o doručovaní predmetných listín žalovanému, resp. dôkaz o ich doručovaní žalovanému.

18. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp.zn. 6Cdo/544/2015.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).